HEERSCHAP X

Borre, Radijs en Elle zijn op bezoek bij Ovi in ziekenhuis Geerts Medisch Centrum. Ovi ligt een beetje bleekjes op bed. Zijn voet zit in het verband en hangt door een lus gestoken wat te bungelen.

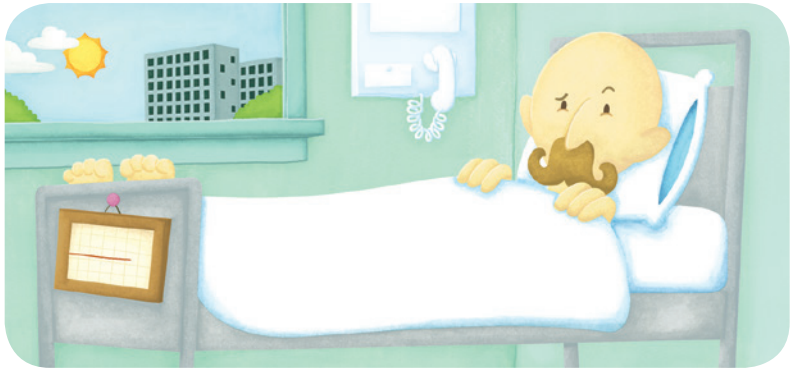

‘Op zich viel het wel mee,’ zegt Ovi met een stem die klinkt alsof het toch wel heel zwaar was. ‘Ik was onder volledige narcose, dus ik voelde er niets van.’
‘Gelukkig maar,’ zegt Radijs begrijpend.
‘Het zal wel een hele operatie zijn geweest, zo’n ingegroeide teennagel bijknippen.’

‘Wie is dat eigenlijk?’ vraagt Elle. Ze knikt met haar hoofd in de richting van het andere bed in het ziekenzaaltje. Een kale man met een enorme krulsnor ligt zachtjes te snurken.
Ovi haalt zijn schouders op. ‘Geen idee,’ zegt hij.
Een vermoeid ogende zuster stapt de kamer in.
‘Hallo Ivo,’ zegt ze somber.
‘Hoe gaat het met je vinger?’
‘Eh, ik heet Ovi en het is de kleine teen van m’n linkervoet,’ zegt Ovi. ‘Maar het gaat goed, hoor, zuster Bernard. Het doet niet zo heel erg veel pijn meer.’
‘Dat is fijn, Ivo. Heel fijn,’ gaapt de zuster.
Ze wil alweer het zaaltje uit lopen.
‘O zuster,’ vraagt Borre.
‘Wie is die meneer eigenlijk?’
Zuster Bernard draait zich om en kijkt naar de snurkende man.

‘Dat is Heerschap X,’ zegt ze. ‘Zo heet hij niet, maar zo noemen we hem hier. Heerschap, omdat hij er met die enorme, deftige snor uitziet als een echte heer. X, omdat we geen idee hebben hoe hij echt heet. Ze hebben hem gevonden in de Duftsteeg, achter bar-dancing Loeftie Loeftie. Hij lag bewusteloos, met een grote bult op zijn hoofd en alleen een onderbroek aan. Waarschijnlijk is hij tegen een lantaarnpaal opgelopen, want er stond er een met een enorme deuk op hoofdhoogte. Hij ligt hier nu al bijna een week en is nog niet één keer wakker geworden.’
‘Ligt hij in coma?’ vraagt Ovi.
‘Dat zou best kunnen,’ geeuwt zuster Bernard. ‘Ik ben geen dokter. Maar nu ga ik even een welverdiende koffiepauze houden. Ik sta alweer vanaf vannacht twee uur op m’n benen.’
Ze is nog geen drie stappen de kamer uit of Heerschap X stopt met snurken.
Langzaam doet hij zijn ogen open.
‘Zuster!’ roept Borre. ‘Zuster, kunt u even komen?’
‘Nee hoor,’ klinkt het vanaf de gang.
‘Ik heb nu koffiepauze.’
‘Maar zuster...’

‘Niks “maar zuster”. Alleen als er iemand dood ligt te gaan, kom ik. Anders niet! Ik ben hondsmoe en wil nu even op m’n gemak koffiedrinken!’
Ondertussen kijkt Heerschap X verbaasd om zich heen en knippert met zijn ogen.
‘Waar ben ik?’ mompelt hij. ‘Wat doe ik hier?’

Hij stapt uit bed.
‘Wat een raar jurkje,’ zegt hij als hij de ziekenhuispyjama die hij aanheeft, ziet. ‘Zoiets draag ik toch niet? Ik, ik... Wie ben ik eigenlijk?’
‘Eh, meneer,’ zegt Borre tegen de verwarde man. ‘U kunt beter weer even gaan liggen. De zuster komt zo bij u.’
Maar het lijkt wel alsof Heerschap X Borre helemaal niet hoort. Hij stapt met zijn blote voeten de gang op.

‘Zuster!’ roept Borre nog eens.
Maar die negeert hem volkomen.
Er gaat tenslotte niemand dood.
‘Laat ook maar,’ bromt Borre. ‘Kom op, achter dat heerschap aan voordat er ongelukken gebeuren.’
‘Maar ik kan niet lopen!’ roept Ovi. ‘M’n teen doet nog veel te veel pijn om erop te staan.’
‘Niet zo miepen,’ zegt Elle. ‘Kom eens hier.’
Ze sleurt Ovi van het bed en zet hem in de rolstoel die naast de deur staat.
‘Ik duw je wel!’ lacht ze.

WE NEMEN DE TRAP, DAT IS SNELLER

Met Ovi voorop in de rolstoel stuiven ze de gang op. Ze kijken naar links en naar rechts en ja, daar helemaal achteraan verdwijnt Heerschap X in de lift. De deur schuift dicht. Borre rent voor de anderen uit en drukt een paar keer op de liftknop.
‘Die is weg,’ zucht hij.
‘Kijk,’ zegt Ovi. Hij wijst naar de lampjes boven de liftdeur. ‘Hij gaat naar beneden.’
‘Dan gaan wij ook naar beneden,’ zegt Elle vastberaden. ‘We nemen de trap, dat is sneller.’
‘Wat?!’ roept Ovi uit. ‘Je wil toch niet met een rolstoel van de...’
Maar voordat hij zijn zin af kan maken, zijn de eerste drie treden al genomen. Met een enorme vaart hobbeldebobbelt de rolstoel de trap af, vier verdiepingen naar beneden.
‘Au!’ piept Ovi bij iedere trede. ‘Au, au, au, au!’
Borre, Radijs en Elle kunnen het amper bijhouden, zo snel gaat het.
Beneden aangekomen zit Ovi zowat ondersteboven in zijn rolstoel. Maar daar letten de anderen niet op. Ze kijken spiedend om zich heen.
Waar is Heerschap X gebleven?

‘Daar, bij de uitgang,’ zegt Radijs.
Op zijn gemakje sjokt de man de deur uit.
‘Snel, achter ’m aan!’

Als ze het ziekenhuis uit komen, zien ze
Heerschap X in zijn pyjama de straat oversteken.
Hij kijkt niet op of om of uit. Piepende remmen,
gierende banden, pepperende toeters en auto’s
die bijna op elkaar botsen omdat ze voor hem
moeten uitwijken.

Met Borre en Radijs achter zich duwt Elle
Ovi behendig door de verkeerschaos.
Als ze de weg overgestoken zijn, zien
ze het heerschap de struiken van het
Spinaziepark in lopen.
Elle veegt het zweet van haar voorhoofd en
begint de rolstoel door de bosjes te duwen.
Takken zwiepen Ovi in het gezicht.
‘Au! Als ik dit geweten had, was ik in het
ziekenhuis gebleven,’ moppert hij.
Elle heeft het te zwaar met duwen om wat
terug te zeggen. De wielen van de rolstoel
zitten vast in de takken van een struik.
Ze gooit haar volle gewicht in de strijd.
‘Arrrggghhh!’ schreeuwt ze tussen haar tanden.
De rolstoel schiet los en ze vliegen zo de
bosjes uit, een paadje op.
Borre en Radijs komen snel achter ze aan.
‘Gaat het?’ vraagt Borre bezorgd.
Ovi kruipt onder de rolstoel vandaan.
‘Boven verwachting,’ zucht hij. ‘Ik leef nog.’
Elle ligt op haar rug met de benen in de lucht.
‘Kijk!’ roept ze. ‘Daar zit hij!’

VERREK, IK HEB EEN SNOR!

En inderdaad: daar zit Heerschap X op een bankje.
Borre loopt op de man af.
‘Hallo meneer,’ zegt hij. ‘Waarom zit u hier?’
Het heerschap kijkt wat verbaasd vanboven
zijn enorme snor.
‘Nou gewoon, omdat ik daar zin in heb?’
zegt hij meer vragend dan antwoordend.

‘Ik, ik eh... Ik heb geen idee eigenlijk. Ik weet niet eens waar “hier” is. Ik denk dat ik even lekker buiten wilde wandelen en nu zit ik... ofzo.’
‘Dat kan ik me goed voorstellen,’ zegt Radijs.
‘De zuster zei dat u een week lang op dat bedompte ziekenzaaltje in coma hebt gelegen. Ik zou ook even een frisse neus willen halen in uw geval.’
‘In coma gelegen?’ Nu kijkt de man helemaal verbaasd. ‘Daar weet ik helemaal niets van. Ik weet nergens meer wat van, denk ik. Ik kan me niet eens herinneren hoe ik heet of wie ik ben.’
‘Dat wist de zuster ook niet,’ zegt Borre.
‘Ze hebben u in uw onderbroek gevonden in de Duftsteeg, achter bar-dancing Loeftie Loeftie.
U had een grote bult op uw hoofd. Ze denken dat u tegen een lantaarnpaal bent opgelopen.
In ziekenhuis Geerts Medisch Centrum noemen ze u “Heerschap X”, omdat u zo’n deftige snor hebt.’
De man grijpt naar z’n gezicht.
‘Verrek, ik heb een snor,’ roept hij uit.
‘Ik weet niet eens hoe ik eruitzie!’
Hij springt op en holt naar een vogelbadje.
Geschrokken fladderen de dorstige koolmeesjes en mussen ervandoor. Heerschap X bekijkt zichzelf in de weerspiegeling van het water.

‘O, gelukkig,’ zucht hij. ‘Dat valt me nog alleszins mee. Ik weet misschien niet hoe ik heet, maar ik heb wel een knappe kop.’
‘O... ké...,’ zegt Elle met een bedenkelijk gezicht. ‘Laten we maar terug naar het ziekenhuis gaan.’
‘Waarom dat?’ vraagt Heerschap X.
‘Ik voel me prima, helemaal niet ziek.’
‘Maar we moeten toch uitvinden wie u bent?’
‘In het ziekenhuis wisten ze dat toch ook niet?’
‘Dat is waar,’ zegt Borre. ‘Laten we naar de plek gaan waar ze u gevonden hebben. Misschien dat u zich dan iets herinnert.’
‘Dat is een prima plan,’ vindt het heerschap.
‘Wel zou ik graag eerst iets netters aantrekken.’
‘Dat lijkt me ook véél beter,’ zegt Borre.
‘Ik weet wel iemand met ongeveer dezelfde lengte en breedte als u.’
Vanuit zijn kontzak haalt hij de walkietalkie tevoorschijn die hij van oud-agent Kops heeft gekregen. Hij drukt de knop in.
‘Hallo inspecteur Kops. Hier Borre. Over.’
Het apparaat ruist en kraakt even.
‘Ha die Borre. Hier inspecteur Kops.
Wat is er aan het handje? Over.’
Borre legt kort de zaak uit.

‘Ik heb hier nog wel een setje schone kleren liggen,’ kraakt Kops uit de walkietalkie. ‘Ik kan Heerschap X ook even op mijn computer door de lijst met vermiste personen halen. Kom maar langs. Over.’
‘Maar Kops,’ zegt Borre, ‘we weten helemaal niet waar u woont. Over.’
‘Dat is waar en dat wil ik graag zo houden. Ik kom jullie wel even oppikken met mijn automobiel. Ik ben al onderweg. Over en sluiten.’

